

Arrest

nr. 206 251 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugene Smitsstraat 28 -30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 april 2016.

1.3. Op 9 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 augustus 2016 ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing.

1.4. Op 23 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u op 29 maart 1989 geboren in Homs, Syrië. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U stopte in 2011 na uw tweede jaar Fysica aan de Baath universiteit van Homs met studeren omwille van de invallen van de Islamitische Staat. U nam deel aan de vreedzame betogingen in Homs. U koestert een vrees voor Islamitische staat en voor de overheid. U verliet het land in U huwde religieus in maart 2013 met L.(...) B.(...). Het huwelijk werd rechtsgeldig vanaf 23 februari 2015.

U verliet Syrië begin mei 2013 samen met uw broer A.(...). U reisde illegaal naar Turkije. Op 18 mei 2013 reisde u Bulgarije binnen. U werd voor een paar dagen in een gesloten centrum opgesloten waar u asiel aanvraag. Na twee maanden en half mocht u vertrekken en kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U huurde samen met uw broer en een aantal andere Syriërs een appartement Sofia. U ging gedurende zes of zeven maanden op zoek naar werk, maar vond niets. Na een tijdje besloot u net als uw broer verder te reizen. U ging eerst naar Turkije op 13 juli 2014 en op 14 juli 2014 vloog u naar Athene. Van hieruit reisde u verder naar Duitsland waar u op 17 juli 2014 aankwam. U vroeg asiel aan in Duitsland op 21 juli 2014. Uw aanvraag werd afgewezen omdat reeds u internationale bescherming genoot in Bulgarije. Op 6 augustus 2015 reisde u verder naar België waar u op 7 augustus 2015 asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een origineel attest van uw secundaire school, een origineel attest van uw familieregister, een originele huwelijksakte, een kopie van een attest van de centrumarts, een originele identiteitskaart voor de subsidiaire beschermde van de Bulgaren, een origineel paspoort van de subsidiair beschermde door Bulgarije, een kopie van een pagina uit het familieboekje, een kopie van het paspoort van uw echtgenote, een kopie van een vonnis van de rechtbank in verband met uw huwelijk.

B. Motivering

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 15 april 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt namelijk een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat u, als subsidiair beschermde in Bulgarije, er geen gegronde vrees voor vervolging hebt noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat u er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan uw beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat uw levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Wat betreft de algemene omstandigheden in Bulgarije, erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de landeninformatie waarover het beschikt, en waarvan bijlage als kopie in het administratief dossier is gevoegd (COI Focus, BULGARIE – Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection, d.d. 14 april 2016), dat de situatie voor personen die er de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen moeilijk is, dat veiligheidsincidenten van xenofobe of racistische inslag of moeilijkheden van discriminatoire aard mogelijk zijn, evenals dat de toegang tot bepaalde voorzieningen problematisch kan zijn. Uit deze landeninformatie blijkt echter niet dat de situatie van aard is om te besluiten dat het loutere toebehoren tot deze groep van personen met subsidiaire bescherming systematisch zou resulteren in daden van vervolging of blootstelling aan een mensonwaardige of vernederende behandeling.

Bovendien moet er aan worden herinnerd dat bij de beoordeling van de situatie van personen die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met de vaststelling dat uit hogergenoemde landeninformatie duidelijk blijkt dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), met name wat asielzoekers betreft, reeds oordeelde dat socio-economische of humanitaire omstandigheden slechts relevant zijn wanneer de omstandigheden waarvan sprake als dusdanig kunnen worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socioeconomische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76). Dit principe geldt zodoende a fortiori in uw geval, aangezien u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije en hier, zoals hoger vermeld, de nodige verplichtingen uit volgen voor de lidstaat in kwestie.

Naar analogie kan eveneens worden verwezen naar twee uitspraken van het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties, dat recent standpunt heeft ingenomen over een mogelijke schending van artikel 7 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO) (verbod op foltering en wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing) in enkele gevallen waarin Denemarken oordeelde dat Syriërs met een vluchtelingenstatus in Bulgarije naar dit “eerste land van asiel” konden worden teruggeleid.

Uit beide uitspraken, i.c. communicatie nr. 2569/2015 d.d. 16 december 2016, B.M.I. en N.A.K. / Denemarken, § § 8.6, 8.7, 9 en communicatie nr. 2608/2015 d.d. 29 december 2016, R.A.A. en Z.M. / Denemarken, § § 7.8 en 7.9, kan worden afgeleid dat het comité in beginsel niet aanvaardt dat de algemene landeninformatie, die sinds enkele jaren een gelijkaardige situatie in Bulgarije beschrijft,

volstaat om te besluiten tot zulk een schending, maar bij de beoordeling vooral ook aandacht besteedt aan en nadruk legt op de individuele omstandigheden en het persoonlijk wedervaren van de betrokkene, evenals concrete aanwijzingen van een bijzondere kwetsbaarheid.

Gelet op wat voorafgaat, is het duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw aanvraag, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de bescherming die u in Bulgarije verleend werd, te weerleggen.

Echter, in voorliggend geval kan, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, worden vastgesteld dat u persoonlijk niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat de bescherming die u in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

Uit uw verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d.8 april 2016, waarbij u specifiek bevraagd werd met betrekking tot uw persoonlijke situatie en omstandigheden in Bulgarije en waarbij u in de gelegenheid werd gesteld om de nodige elementen aan te reiken, blijkt immers dat u, die van 18 mei 2013 tot 13 juli 2014 in Bulgarije verbleven hebt, niet concreet hebt kunnen aantonen dat u daadwerkelijk verhinderd was om er in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebt u evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat u er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebt gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in uw hoofde geen indicaties van enige bijzondere kwetsbaarheid worden ontwaard. U verklaart dat u na twee maanden en half in het opvangcentrum in Sofia, op straat werd gezet en verzocht werd uw plan te trekken (CGVS p.4). U heeft samen met uw broer en een paar andere Syriërs met de hulp van Arabieren die Bulgaars spraken een appartement gevonden dat op uw naam geregistreerd werd (CGVS p.5). Wanneer u in geldnood kwam, kon u beroep doen op uw broer die in Saudi-Arabië woonde. Hij stuurde u dan geld op (CGVS p.5). U vond geen werk omwille van de taalbarrière en u had geen geld om u in te schrijven voor een taal cursus en de taal te leren (CGVS p.5). U had verder het gevoel dat u niet aanvaard werd door de bevolking. Op de tram werd u gezegd door de inwoners dat u moest terugkeren naar uw land (CGVS p.6). Aangezien u het gevoel had dat u geen toekomst kon opbouwen in Bulgarije en u dacht er niets te kunnen bereiken, besloot u het land te verlaten (CGVS p.6).

Gelet op voorgaande, hebt u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u zich in Bulgarije niet langer kunt beroepen op de daar verleende bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Bulgaarse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en de neergelegde stukken, evenals de in het administratief dossier gevoegde landeninformatie.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie. De Bulgaarse documenten bevestigen uw beschermingsstatuut in Bulgarije. Het psychologisch attest bevat geen informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Bulgarije een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het toont evenmin aan dat u in Bulgarije geen toegang zou kennen tot de nodige gezondheidszorg. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat een eerste land van asiel, zoals opgenomen in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, louter betrekking heeft op een derde land en niet op een EU-lidstaat. Hij licht toe: *“Artikel 25, §2, b) van de Richtlijn 2005/85/EG bepaalt immers “een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 26 voor de asielzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd”. Dezelfde bepaling werd opgenomen in artikel 33, §2, b) van de Richtlijn 2013/32/EU. De Memorie van toelichting bij de wet van 8.5.2013 verduidelijkt dat artikel 48/5, §4 van de wet van 15.12.1980 “de omzetting [beoogt] van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EU”. Artikel 48/5, §4 van de wet van 15.12.1980 kan bijgevolg niet ingeroepen worden om de vluchtelingenstatus en / of de subsidiaire bescherming te weigeren aan een asielzoeker die reeds in een andere lidstaat internationale bescherming kreeg.”* Ter staving van zijn betoogt verwijst verzoeker nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 141.980 van 26 maart 2015, arrest nr. 166.825 van 28 april 2016, arrest nr. 167.026 van 29 april 2016 en arrest nr. 167.020 van 29 april 2016). Verzoeker stelt dat hij de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend in Bulgarije. Uit het voorgaande volgt volgens verzoeker echter dat Bulgarije, als lidstaat van de Europese Unie, onmogelijk als “eerste land van asiel” kan beschouwd worden in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Hij voegt hier nog aan toe dat artikel 33, §2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU, waarin wordt gesteld dat een asielaanvraag onontvankelijk kan beschouwd worden indien *“een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend”*, niet werd omgezet naar Belgisch recht. Hierdoor bestaat er naar Belgisch recht geen wettelijke bepaling die tegenpartij in staat stelt om de asielaanvraag van een persoon die de *subsidiaire bescherming* kreeg in een andere EU-lidstaat te weigeren in overweging te nemen. Onder verwijzing naar rechtspraak van deze Raad, stelt verzoeker nog dat artikel 48/5, §4 niet kan aangewend worden om deze wettelijke lacune op te vullen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, §4 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verduidelijkte dat hij Bulgarije ten einde raad verlaten had omwille van de penibele situatie aldaar voor asielzoekers en zelfs voor mensen die internationale bescherming kregen, zoals hijzelf. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij gedurende zijn verblijf in Bulgarije actief op zoek ging naar werk en zelfs pogingen ondernam om de taal te leren, maar dat hij door een tekort aan middelen en ondersteuning hier niet in slaagde. Om te overleven was hij volledig afhankelijk van de *tijdelijke* financiële steun van zijn broer, waarmee hij enkele maanden een appartement kon huren waar hij samen met zijn andere broer en andere Syriërs leefde. Zonder deze hulp was verzoeker naar eigen zeggen veroordeeld tot een leven op straat, zonder enige financiële of materiële bijstand. Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er reeds aan heeft herinnerd dat een leven op straat, zonder enige middelen of toegang tot sanitaire voorzieningen, en zonder enige toegang tot basisvoorzieningen, een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken (EHRM (GK) *M.S.S. t. België en Griekenland*, nr. 30696/09 van 21.1.2011, §263). Hij verwijst naar de aan het administratief dossier toegevoegd COI Focus, die een grimmig beeld beschrijft van de situatie voor mensen die internationale bescherming genieten in Bulgarije en op basis waarvan volgens verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, wel degelijk kan besloten worden dat veel vluchtelingen en subsidiair beschermden in Bulgarije in mensonterende omstandigheden dienen te (over)leven. Dit wordt bevestigd in andere recente publicaties. Het “zero integration” beleid van de Bulgaarse autoriteiten laat vluchtelingen en subsidiair beschermden volledig aan hun lot over wat huisvesting, integratie, sociale ondersteuning, tewerkstelling en medische hulpverlening betreft. Verzoeker verwijst in dit verband naar een rapport van de mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, Nils Muižnieks, van 2015 over Bulgarije en naar een AIDA rapport van februari 2017, waaruit hij passages citeert. Hij vervolgt dat Amnesty International in haar jaarrapport over Bulgarije van 2016, gepubliceerd in 2017, eveneens de penibele situatie aanklaagt voor mensen die er internationale bescherming kregen en het slachtoffer zijn van grootschalige discriminatie. Zeer recent, op 20 juni 2017, nam UNHCR de gelegenheid van Wereldvluchtelingendag te baat om de Bulgaarse autoriteiten nogmaals aan te manen om de situatie van asielzoekers en mensen die internationale bescherming genieten in hun land dringend te verbeteren. Het Commissariaat-generaal besluit dat uit het COI-rapport niet kan afgeleid worden dat de situatie in Bulgarije voor hem mensonterend zou zijn, terwijl men op basis van dat rapport wel degelijk tot dergelijk besluit kan komen, aldus verzoeker, die nog hekelt dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om de situatie die hij beschreef tijdens zijn gehoor afdoende te onderzoeken. Verzoeker voert

aan dat hij verschillende elementen liet gelden tijdens zijn gehoor die duidelijk aantonen dat hij volledig aan zijn lot werd overgelaten in Bulgarije wat basisvoorzieningen betreft en dat hij bovendien het slachtoffer werd van discriminatie, zowel door de autoriteiten als door de lokale bevolking. Bovendien legde hij twee psychologische attesten voor waarin zijn psycholoog in België attesteerde dat hij duidelijk met een post-traumatische stressstoornis kampt en hij bovendien suïcidale gedachten heeft. De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot deze attesten is naar mening van verzoeker volledig naast de kwestie en zodoende werd zijn kwetsbaar profiel niet in rekening gebracht bij het onderzoek of een terugkeer naar Bulgarije al dan niet mogelijk zou zijn, gelet op de algemene situatie en zijn individuele situatie.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, argumenteert verzoeker dat hij als vluchteling dient erkend te worden op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op grond van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hij zet in dit verband het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel

Verzoeker nam sinds 2011 deel aan vreedzame betogingen in Homs. Zo maakte hij zich mogelijks kenbaar als tegenstander van het regime, dat tot op de dag van vandaag opposanten met harde hand aanpakt.

Verzoeker loopt in die hoedanigheid een reëel risico om vervolgd te worden in Syrië en dient daarom als vluchteling erkend te worden, in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing schendt dit artikel.

Tweede onderdeel

Verzoeker verliet Syrië in 2013, toen hij 24 jaar oud was.

Voor zijn vertrek studeerde verzoeker fysica aan de universiteit van Homs. Hij had zijn militaire dienstplicht nog niet gedaan.

Echter, in Syrië is er militaire dienstplicht voor alle mannen tussen 18 en 50 jaar.

Dit betekent dat verzoeker, bij terugkeer naar Syrië gerekruteerd zou worden om zijn dienstplicht te doen.

Hij komt immers niet in aanmerking voor de vrijstellingsgronden opgenomen in artikel 11 van de Syrische wet op de Dienstplicht (stuk 6: uittreksel Cedoca-rapport betreffende de veiligheidssituatie in Syrië).

Noch voorziet de Syrische wetgeving in een vrijstelling op grond van gewetensbezwaren. Het Cedoca-rapport betreffende de veiligheidssituatie in Syrië vermeldt (stuk 6):

“Dienstweigering (ook uit religieuze overwegingen) is strafbaar. Desertie tijdens de vervulling van de militaire dienstplicht is strafbaar.”

Uit het rapport van de Canadese Immigratie en Vluchtelingen Dienst over de dienstplicht in Syrië blijkt dat aan controleposten (“checkpoints”) systematisch gecontroleerd wordt of mannen hun dienstplicht reeds deden (stuk 7). Zij die weigeren hun dienstplicht te doen worden gevangengenomen of simpelweg gedwongen hun dienstplicht te doen (stuk 7). Deserteurs riskeren eveneens een gevangenisstraf (stuk 7).

Volgens het Syrian Network for Human Rights werden eind 2015 lijsten met namen van jonge mannen verspreid door het regime. De duizenden jonge mannen genoemd op deze lijsten werden verplicht om dienst te doen in het leger of milities van het regime, zelfs indien ze in het bezit waren van een document dat hen uitstel verleent om hun dienstplicht te doen (stuk 8).

Verzoeker is als 28-jarige Syrische man die zijn dienstplicht nog niet deed en niet in aanmerking komt voor een vrijstelling of uitstel daarvan, verplicht om zijn dienstplicht te doen zodra hij terugkeert naar Syrië.

Verzoeker weigert echter te vechten voor de regeringstroepen. Er zij aan herinnerd dat verzoeker in het begin van het conflict deelnam aan vreedzame betogingen in Homs.

Hij loopt daardoor een reëel risico vervolgd te worden door de Syrische autoriteiten bij terugkeer naar Syrië. Dienstweigeraars worden immers niet getolereerd.

Die vervolging kan er enerzijds toe leiden dat hij gedwongen wordt te vechten voor de regeringstroepen, met alle gevolgen van dien.

Anderzijds loopt hij een reëel risico gevangengenomen te worden door de Syrische autoriteiten.

Recente rapporten van Amnesty International (augustus 2016) en Human Rights Watch (december 2016) zijn de laatste in een lange reeks rapporten waaruit blijkt dat foltering van gevangenen schering en inslag is in Syrische gevangenis (stukken 9 en 10). Volgens Amnesty International zijn er tussen

maart 2011 en augustus 2016 (datum van het rapport) 17.723 mensen gestorven in Syrische gevangenissen.

De VN Mensenrechtenraad en de Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic schreven hierover het volgende in hun rapport van 11.8.2016:

“The massive and systematized nature of deaths in State-controlled detention facilities amounts to crimes against humanity and war crimes, as detailed in the report entitled “Out of sight, out of mind: deaths in detention in the Syrian Arab Republic”. Together with the failure to conduct transparent investigations, the Government has violated the right to life of those who have died in its custody.”

Artikel 48/3, §2, e) van de wet van 15.12.1980 vermeldt dat volgende daad van vervolging als “daad van vervolging” in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève wordt beschouwd:

“vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen”

Artikel 55/2, §1 verwijst naar misdaden tegen de mensheid. Er werd reeds door verschillende objectieve bronnen vastgesteld dat verschillende partijen in het gewapend conflict in Syrië, waaronder de regeringstroepen, zich schuldig maakten aan misdaden tegen de mensheid (stuk 11).

Het rapport van de “Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic” van de Verenigde Naties kwam tot volgende conclusie in februari 2016 (stuk 12):

“Flagrant violations of human rights and international humanitarian law continue unabated, aggravated by blatant impunity. Relevant Security Council resolutions remain largely unheeded and unimplemented. Crimes against humanity continue to be committed by government forces and by Islamic State in Iraq and Al-Sham (ISIS). War crimes by the belligerents are rampant.”

Gelet op het voorgaande dient verzoeker, als Syrische jonge man die weigert zijn dienstplicht te doen, als vluchteling erkend te worden, op grond van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980. Bij terugkeer naar Syrië loopt hij immers een reëel risico op vervolging in de zin van artikel 48/3, §2 van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing schendt artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

Verzoeker is afkomstig uit Homs. Homs heeft lange tijd standgehouden als bolwerk van de rebellen, maar kwam eerder dit jaar volledig in de handen te vallen van de regeringstroepen, wat de anti-regeringsgezinde bevolking aldaar in reëel gevaar brengt.

Er werden de voorbije jaren hevige gevechten uitgevoerd in Homs en de stad is volledig verwoest.

Verzoeker loopt een reëel gevaar om vervolgd te worden in Homs dat nu in regeringshanden is, daar hij protesteerde tegen de regering bij de aanvang van de onrust en nadien naar het buitenland vluchtte.

Verzoeker dient als vluchteling erkend te worden, op grond van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980, en minstens de subsidiaire bescherming te krijgen, op grond van artikel 48/4 van diezelfde wet.”

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: bewijzen van geldtransfers, een psychologisch attest dd. 22 september 2015, een psychologisch attest dd. 30 november 2015, het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een uittreksel uit de COI Focus “Syrië. Veiligheidssituatie” van 14 augustus 2014, het rapport “Syria: Compulsory military service, including age of recruitment, length of service; occasions where proof of military service status is required; whether the government can recall individuals who have already completed their compulsory military service; penalties for evasion (2008-July 2014)” van Immigration and Refugee Board of Canada van 13 augustus 2014, het artikel “The Syrian Regime Forcibly Recruits Civilians in Regions under its Control” van Syrian Network For Human Rights, het rapport “Harrowing accounts of torture, inhuman conditions and mass deaths in Syria’s prisons” van Amnesty International van 18 augustus 2016, een uittreksel uit “Syria: Stories Behind Photos of Killed Detainees” van Human Rights Watch van 16 december 2015, het artikel “All sides in Syria killing thousands of detainees in crimes against humanity, UN reports” van United Nations News Centre van 8 februari 2016 en een uittreksel uit “Report of the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic” van 11 augustus 2016.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hem op 15 april 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije, in het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen

worden geschonden, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de landeninformatie waarover het beschikt erkent dat de situatie voor personen die in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen moeilijk is, dat veiligheidsincidenten van xenofobe of racistische inslag of moeilijkheden van discriminatoire aard mogelijk zijn, evenals dat de toegang tot bepaalde voorzieningen problematisch kan zijn doch uit deze landeninformatie echter niet blijkt dat de situatie van aard is om te besluiten dat het loutere toebehoren tot deze groep van personen met subsidiaire bescherming systematisch zou resulteren in daden van vervolging of blootstelling aan een mensonwaardige of vernederende behandeling, zijn individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van zijn aanvraag waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije werd verleend te weerleggen, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen echter kan worden vastgesteld dat hij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije, zoals wordt toegelicht, het Commissariaat-generaal voor het overige geen concrete elementen onderscheidt waaruit kan blijken dat hij verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdend met zijn geldige Bulgaarse verblijfstitel, zoals blijkt uit zijn verklaringen en de neergelegde stukken, evenals de in het administratief dossier gevoegde landeninformatie, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet veranderen daar ze louter een aanwijzing zijn voor zijn identiteit, herkomst en familiale situatie, de Bulgaarse documenten zijn beschermingsstatuut in Bulgarije bevestigen en het psychologisch attest geen informatie bevat waaruit geconcludeerd kan worden dat hij in Bulgarije een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit attest evenmin aantoonde dat hij in Bulgarije geen toegang zou kennen tot de nodige gezondheidszorg.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 augustus 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. (Oud) Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stelden omtrent het begrip 'reële bescherming': "Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet." (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormde de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Voornoemde omzetting was een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en was ingegeven door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Bulgarije, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien.

Voor zover verzoeker, onder verwijzing naar arresten nr. X van 26 maart 2015, nr. X van 28 april 2016, nrs. X en X van 29 april 2016 van deze Raad, argumenteert dat een "eerste land van asiel" conform artikel 25, 2, b) van de Procedurerichtlijn (artikel 33, 2, b) van de herschikte Procedurerichtlijn) louter begrepen kan worden als zijnde een land dat geen lidstaat is, merkt de Raad op dat zulk een invulling gelezen moet worden in samenhang met de aanhef van het kwestieuze tweede lid van artikel 25 van de Procedurerichtlijn (artikel 33, 2, b) van de herschikte Procedurerichtlijn), waaruit blijkt dat deze definitie *stricto sensu* betrekking heeft op asielverzoeken die als niet-ontvankelijk kunnen worden beschouwd. Zulks gaat *in casu* evenwel géénszins op daar de bestreden akte géén onontvankelijkheidsbeslissing betreft, doch wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij verzoeker zijn motieven wat betreft de EU-lidstaat waar hij reeds reële bescherming geniet ten volle en op dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Als dusdanig blijkt dat de commissaris-generaal een ruimere en meer gunstige invulling heeft gegeven dan wat er door de (herschikte) Procedurerichtlijn (met betrekking tot derde landen) wordt voorgeschreven. Ofschoon de Raad er in voormelde arresten anders over oordeelde, dient erop te worden gewezen dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

(Oud) Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet werd thans wat betreft de lidstaten van de Europese Unie ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a) van richtlijn 2013/32/EU (herschikte Procedurerichtlijn). In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht "De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...)"

Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. (...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon aan wie reeds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in een andere Europese lidstaat, *in casu* Bulgarije, wordt geweigerd, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.7. Uit verzoekers verklaringen en de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat hem op 22 januari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vragen 22 en 25) en dat hem op 15 april 2014 een verblijfskaart en een paspoort werden afgeleverd, beiden geldig tot 22 januari 2017. De Raad dient aldus vast te stellen dat de door verzoeker neergelegde verblijfsdocumenten die op basis van deze beschermingsstatus werden afgeleverd vervallen zijn. Er dient echter een onderscheid te worden gemaakt tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds. Het onderscheid tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze Richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Dit alles blijkt tevens uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Bulgarije. Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection*” van 14 april 2017) waarin de Raad leest dat in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend voor een onbeperkte periode (p. 8) terwijl de identiteits- en reisdocumenten die op basis van deze beschermingsstatus worden afgeleverd geldig zijn voor drie jaar (p. 7). Er kan dan ook genoegzaam worden aangenomen dat de beschermingsstatus die aan verzoeker werd toegekend in Bulgarije nog steeds geldig is. Dit wordt in het verzoekschrift overigens op generlei wijze betwist. Dat verzoeker heeft nagelaten om zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten tijdig te vernieuwen of verlengen kan enkel hem worden tegengeworpen en betekent niet dat hij zich op grond van zijn geldig beschermingsstatuut in Bulgarije niet opnieuw in regel zou kunnen stellen door het vernieuwen of verlengen van zijn verblijfsdocumenten. De Raad wijst er in dit verband op dat uit voormelde COI Focus blijkt dat begunstigden van internationale bescherming zich in het buitenland kunnen richten tot de Bulgaarse diplomatieke of consulaire post wanneer zij hun identiteitsdocumenten verloren hebben, dit teneinde een terugkeercertificaat te bekomen (p. 21). Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat ook verzoeker, wiens documenten niet langer geldig zijn, zich vanuit België in het bezit kan stellen van de nodige documenten teneinde terug te kunnen keren naar Bulgarije.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale

bescherming geniet, heeft hij binnen de Europese Unie immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoede van verzoeker op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, als subsidiair beschermde in Bulgarije er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen of die kunnen aantonen dat hij in Bulgarije geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

Verzoeker voert onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, een rapport van de mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, Nils Muižnieks, van 2015 over Bulgarije, een AIDA rapport van februari 2017, het jaarrapport over Bulgarije van Amnesty International van 2016, gepubliceerd in 2017, en een verslag van UNHCR van 20 juni 2017 aan dat veel vluchtelingen en subsidiair beschermde in Bulgarije in mensonterende omstandigheden dienen te (over)leven, dat het "zero integration" beleid van de Bulgaarse autoriteiten vluchtelingen en subsidiair beschermde volledig aan hun lot overlaat wat huisvesting, integratie, sociale ondersteuning, tewerkstelling en medische hulpverlening betreft, dat Amnesty International in haar jaarrapport over Bulgarije van 2016, gepubliceerd in 2017, eveneens de penibele situatie aanklaagt voor mensen die er internationale bescherming kregen en het slachtoffer zijn van grootschalige discriminatie en dat zeer recent, op 20 juni 2017, UNHCR de gelegenheid van Wereldvluchtelingendag te baat nam om de Bulgaarse autoriteiten nogmaals aan te manen om de situatie van asielzoekers en mensen die internationale bescherming genieten in hun land dringend te verbeteren.

Verzoeker kan echter niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen/subsidiair beschermde in Bulgarije teneinde aannemelijk te maken dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing op duidelijke en omstandige wijze wordt gemotiveerd dat, ofschoon erkend wordt dat de situatie voor personen die er de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen moeilijk is, dat veiligheidsincidenten van xenofobe of racistische inslag of moeilijkheden van discriminatoire aard mogelijk zijn, en dat de toegang tot bepaalde voorzieningen problematisch kan zijn, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die werd toegevoegd aan het administratief dossier en die in dezelfde lijn ligt als de door verzoeker bijgebrachte informatie (COI Focus "*Bulgarije. Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection*" van 14 april 2017) niet blijkt dat de situatie van aard is om te besluiten dat het loutere toebehoren tot deze groep van personen met subsidiaire bescherming systematisch zou resulteren in daden van vervolging of blootstelling aan een mensonwaardige of vernederende behandeling, dat verzoekers individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van zijn aanvraag en dat hij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen, waarbij hij specifiek bevraagd werd met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en omstandigheden in Bulgarije en waarbij hij in de gelegenheid werd gesteld om de nodige elementen aan te reiken, blijkt immers dat hij, die van 18 mei 2013 tot 13 juli 2014 in Bulgarije verbleven heeft, niet concreet heeft kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk verhinderd was om er in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en dat hij evenmin op concrete wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Daarenboven kunnen er in zijn hoofde geen indicaties van enige bijzondere kwetsbaarheid worden ontwaard.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“U verklaart dat u na twee maanden en half in het opvangcentrum in Sofia, op straat werd gezet en verzocht werd uw plan te trekken (CGVS p.4). U heeft samen met uw broer en een paar andere Syriërs met de hulp van Arabieren die Bulgaars spraken een appartement gevonden dat op uw naam geregistreerd werd (CGVS p.5). Wanneer u in geldnood kwam, kon u beroep doen op uw broer die in Saudi-Arabië woonde. Hij stuurde u dan geld op (CGVS p.5). U vond geen werk omwille van de taalbarrière en u had geen geld om u in te schrijven voor een taalcursus en de taal te leren (CGVS p.5). U had verder het gevoel dat u niet aanvaard werd door de bevolking. Op de tram werd u gezegd door de inwoners dat u moest terugkeren naar uw land (CGVS p.6). Aangezien u het gevoel had dat u geen toekomst kon opbouwen in Bulgarije en u dacht er niets te kunnen bereiken, besloot u het land te verlaten (CGVS p.6).*

Gelet op voorgaande, hebt u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u zich in Bulgarije niet langer kunt beroepen op de daar verleende bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen stellen. Immers, waar hij aanvoert dat hij slechts kon overleven dankzij de financiële steun van zijn broer (zie de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde bewijzen van geldtransfers), waarmee hij enkele maanden een appartement kon huren waar hij samen met zijn andere broer en andere Syriërs leefde, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij in Bulgarije toegang had tot huisvesting. Verzoeker herhaalt voorts zijn verklaringen dat hij geen werk vond omwille van de taalbarrière en dat hij er door een tekort aan middelen en ondersteuning niet in slaagde de taal te leren (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Dat verzoeker geen werk vond betekent echter niet dat hij geen toegang had tot de arbeidsmarkt in Bulgarije. Wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt leest de Raad in voornoemde COI Focus dat vreemdelingen die internationale bescherming genieten in Bulgarije toegang hebben tot de arbeidsmarkt, dat zij het recht hebben om te werken onder dezelfde voorwaarden als Bulgaren en dat zij op wettelijk vlak niet worden gediscrimineerd vergeleken met Bulgaarse onderdanen (p. 20). Verzoeker verwijst daarnaast naar zijn psychologische problemen, zoals gestaafd door de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde psychologische attesten. Hij toont echter evenmin aan dat hij als subsidiaire beschermd in Bulgarije geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg. De Raad merkt te dezen nog op dat uit hoger aangehaalde COI Focus blijkt dat vluchtelingen, subsidiair beschermden en asielzoekers op het vlak van toegang tot gezondheidszorg dezelfde rechten hebben (en dezelfde moeilijkheden ondervinden omwille van de algemene achteruitgang van het systeem van gezondheidszorg) als Bulgaarse onderdanen (p. 19). De Raad merkt hierbij op dat er in de bestreden beslissing reeds terecht aan werd herinnerd dat bij de beoordeling van de situatie van personen die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden. Uit hogergenoemde landeninformatie blijkt duidelijk dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, wat op zich niet wordt betwist, betreffen overigens problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt tot slot aan dat hij in Bulgarije het slachtoffer werd van discriminatie en racisme. De Raad leest in dit verband in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure: *“We werden in Bulgarije als Syrische vluchtelingen gediscrimineerd door de burens. De burens gooiden stenen naar mij. En ze zeiden me op te rotten.”* (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vraag 33) en *“Zijn er initiatieven van de overheid om (...) te integreren? Toen ik daar was niet, zeer slecht discriminatie geen ondersteuning. (...) Persoonlijk heb ik iets meegemaakt op een tram tss jonge mannen zieden tegen mij iets en ze merkten dat ik hen niet begrijp en ze zeiden ga terug naar je land*

(...) Als ik iemand op straat vraag de weg of zo 90% van de mensen antwoorden niet, ze negeren ons. Zeer groot deel van de bevolking aanvaarden ons niet. (...) Op een dag nodigde een vriend mij uit een koffie te gaan drinken en op eens komt een van de mensen die vroeg om bij ons te zitten dat was geen probleem en toen hij daar zat begon hij over de syriërs te praten niet alleen de vluchtelingen ook de mensen die al lang in bulgarije zijn, je kan beter terugkeren naar land en samenwerken met regeringen en oplossing en gespuwd en vetrokken. (...) **U had iets op dvz gezegd iets van stenen gegooid?** Ik weet niet ik herinner me niets over de stenen (...) ik zei over de bevolking ze aanvaarden ons niet zen zeggen dat in ons gezicht we gingen naar de moskee op vrijdag en we gingen er naartoe er stonden veel mensen die lawaai maakten en d politie was er om hen tegen te houden en ernstige incidenten te vermijden ze beledigen ons zeven maanden intensief werk zoeken en niets gevonden ik had gevoel hier kan ik geen toekomst opbouwen en iets bereiken.” (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6). Deze door verzoeker beschreven situaties kunnen echter niet worden beschouwd als daden van vervolging of ernstige schade.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bulgarije, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet in Bulgarije gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden er niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij deze appreciatie kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie. De Bulgaarse documenten bevestigen uw beschermingsstatuut in Bulgarije. Het psychologisch attest bevat geen informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Bulgarije een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het toont evenmin aan dat u in Bulgarije geen toegang zou kennen tot de nodige gezondheidszorg. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”*

De vrees die verzoeker aanhaalt in geval van terugkeer naar Syrië dient, in het licht van de aan hem toekende subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije, niet opnieuw in overweging te worden genomen in België. De uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie over 1) de militaire dienstplicht / bestraffing van dienstweigering en desertie en 2) mensenrechtenschendingen in Syrië is *in casu* dan ook niet dienstig.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS